

Írások az erdélyi táncházról

Városi táncházakról, falusi táncalkalmakról szóló írásokat, népzeneről és néptáncról szóló tanulmányokat tartalmaz az a könyv, amelyet a kolozsvári Bogáncs néptánc-együttes születésnapjára rendezvénysorozata keretében mutattak be. A Tranzit Házban kedden este népes közönség hallgatta Pávai István méltatását Könczei Ádám írásáról, melyet fia, Könczei Csongor néprajzkutató saját tanulmányaival kiegészítve adott közre *Táncház. Írások az erdélyi táncház vonzóköréből* címmel. A Kriza János Néprajzi Társaság gondozásában megjelent kötet mind a „szakma”, mind a szélesebb olvasóközönség számára érdekes olvasmány.

Könczei Ádám „működése egyfajta egyszemélyes háttérintézményt jelentett az intézményrombolás korszakában: termet intézett, beadványokat és újsághirdetéseket írt, műsorfüzeteket, plakátokat szerkesztett, amelyeket, ha szükség volt, saját maga szórt és ragasztott, miközben bátorította és lelkesítette a táncázás fiatalokat, útbaigazította a zenészeket, táncoktatókat.” – írja róla a bevezetőben Könczei Csongor. Kéziratban maradt, ezúttal először kiadott cikkeivel, tanulmányaival kapcsolatban a csíkszeredai Barozda „frontembere”, Pávai István elmondta, már élőszóban is hallotta ezeket, hiszen gyakori találkozásaik a hetvenes években az egyes városok táncházai közti jó kapcsolatot igazolják. Könczei Ádám ezt szorgalmazta: ne legyen rivalizálás a táncházak között, hanem egymást segítve működjenek.

A néprajzkutató Könczei Csongor tanulmányai más szemlélettel közelítik meg a témakört. Írásai között találhatunk olyanokat, amelyek a táncház-történettel kapcsolatosak, de olyanokat is, amelyek az antropológiai szemléletet tükrözik – például a kulturális paradoxonok vizsgálatával. Mint elmondta, szerkesztői munkája során igyekezett mellőzni a személyes vonatkozásokat, annak ellenére, hogy a táncházzal együtt nőtt fel, és szervezőként, muzsikusként, táncoktatóként aktív szerepet vállalt. Nem lett mozgalmi ember – vallotta, és ezt bővebben is kifejtette: a táncházmozgalom szó talán indokolt volt a nyolcvanas években, mikor valamiféle ideológia vállalása jellemezte a résztvevőket, ma azonban annak kell maradnia, ami: a fiatalok egyfajta szórakozási formájának.

Rostás-Péter Emese

(Romániai Magyar Szó, 2005. március 3.)